

elle, se tulgo wōitlema. Siin ma seisab! Riime-
tago neinad pāwa ja kohta, millal ja kus ramm
atkame katsumia. Andke muulle armolikult lubba,
waña muistest lombet mōda tūlli lēppetada.”

Rahwas pañi sedda kuuldes Reinowadderi ju-
gusti imel; mōlemad pealekaebajad — fodajānes
ja warres — ei usaldanud üht sōna esiam rālida,
waid läksid chmatades kūninga koast wälja. Minnes
rālisid neinad issekēskis: „Pahha luggu, et ledogi
nōggemias ei olnud. Kuis jõuame temaga wōidelda?
Jägo assi patremine nisommoti; ful ta ükskord ka-
enja tenitud valla saab leidma.”

Messikäp ja Kriimslim nōggid nukkal meiel ka-
bajate minikut. Seal üdis kūningas: „Kellel
Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja
tehko su lahti? Eile olli kaebajaid küllalite, nūud
seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?”

Reinowadder ütles: „Se on furri Ma-ilma
wiis; selja tagga fossitakse ja mōistetakse süüd mit-
mele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad
wallelitude suud finni. Warres ja fodojānes olleks
koeo parssile jänud, kui nad mind siin olleks tead-
nud ollema; nūud poewad mōlemad peito ja pallu-
wad fallamahti süüd andeks. Ma leppin nende äb-
biga! Eest näate selgest, armoline kūningas! mis
seal tōuseb, kus lelepelsjatele lubba antakse trui
teenrite selja tagga lõriseda. Miina ful neid ei
korda, agga teiste kassuks pean sedda niinetama.”
„Kule, wōrcofael! mis ma sulle ütlen,” sär-

gatas kūningas. „Siia mōrtsukas ja warras! Mis
kurti waim sind taggalihutas, et mino uštava
kirjasandja Argpūksi ärratapsid? Mis surja olli
wagga loom sulle teinud? Ees ma annud sulle
wañad süüd andeks? pealegi weel pauna ja kīngad,
misga wagga teele piddid miñema? Siino mele-
partandamise eissimene tō tappis wagga Argpūksi;
Kohhefel piddi kirjataksus teina werri seie
kandma; tema tunnistas sure kohto ees: Reinowad-
der sadab teile kirjad, mis meie ühhel nōul
kirjutasime. Paunas ei olnud mund kui jāñese wer-
tine pā. Selle teotuse väraast läksisin Kohhefella
ärrauksata; sedda sama valla peab ka sulle sama.”

Reinowadder lüssis kui chmatades: „Kas Arg-
pūks ja Kohhefel surnud? Oh, miina waene, mis
miisusti nūud peab sama? Mino kallim warrandus
on nende selmide läbbi ärrafoddunud. Nendega
saatsin teile, armoline kūningas, wāgga kallid annid,
et feshamaid Ma-ilmas fuslit ei leita. Kes wōis
ial ukluda, et Kohhefel Argpūksi mōrtsukas ja
mino warra rōöwlits piddi sama? Vata imet!
mis sūggaw pōhhi waggast jookswal weel on.”

Kuningas oetus wiibaga toast Rambrisje, ei
wōtnud Reinowadderi juttu etsoni kuulda, waid
piddas nōmu, trīmale mōrtsuka valla anda. Kunin-
gana olli perdiko cūandega maggu sal juttul, kui
kūningas ülle läwwe astus. Siudmōda olli
kūningal ja kūningasal armas; sellisti tōsis Reinowad-
derile fassu. Siudmōda olli solitud, tarb ja